

Gibbon és Makákó¹

1. fejezet Fogadóiroda

A makákó és a gibbon ideiglenes fogadóirodát nyitottak a főbejárat melletti lombos akácon. Persze úgy, hogy a medvék ne vegyék észre. Bárki fogadhatott, aki tudott fára mászni és gyorsan futni, arra az esetre, ha mégis észrevennék a medvék. Almával és banánnal tették meg tétjeiket az elhagyatott állatkert kalandvágyóbb lakói, köztük az orángután, a repülő-mókus és a lajhár, aki ugyan se gyors, se kalandvágyó nem volt, de épp ott lógott az ágon, és ha már úgyszólván egy óra, mire lemászik onnan, végül is miért is ne csatlakozhatna addig az egybegyűltekhez. A kockás pítón is szeretett volna részt venni a mókában, de mivel állítólagos izgalomban elkezdte véletlenül körbetekerni a gibbont, biztonsági okokból inkább kizárták a fogadásból és a fogadóirodából is.

Arra lehetett egyébként fogadni, hogy a régi főbejáratnál összegyűlt négy medve közül melyik fog a legtovább kúszni a magányosan égnek meredő Mézoszlopon, az elhagyatott állatkert egykori nevezetességén, ami a rajta kialakított méhkasokról kapta a nevét. Arra is lehetett volna fogadni, hogy melyik medve ér fel hamarabb az említett méhkasok egyikébe, de valamennyien tisztában voltak azzal, hogy ez teljességgel lehetetlen, mert a Mézoszlop egyrészt nagyon magas, másrészt nagyon sima és csúszós volt, olyannyira, hogy eddig még egyetlen élő medve sem jutott fel a tetejéig. Ugyanakkor a medvék valamiért mégsem voltak tisztában azzal, hogy a Mézoszlopra még egyetlen élő medve sem jutott fel soha, és lelkesen próbálkoztak akár napestig is.

A fogadóiroda folyamatos közvetítést biztosított az izgatott fogadók számára.

---

¹ Részlet a Csimota Kiadónál 2018 tavaszán megjelenő regényből.

– Az első medve megindult, jobb oldalon kúszik, magabiztosan húzódkodik, már az oszlop ötödénél tart. Micsoda technika! Micsoda elszántság! Micsoda medve!

– Az én medvém, az én medvém! – kiabálta a makákó, miközben átszellemülten ugrált az ágon, és még arra is volt gondja, hogy lefitymáló megjegyzésekkel illesse a többi fogadó béna és nyilvánvalóan buta medvét. Annál nagyobb volt a csalódása, mikor az a béna és nyilvánvalóan buta medvéje pár perc múlva visszacsúszott a földre. Aztán megpróbált szépíteni, mondván, hogy ő igazából nem is rá fogadott, hanem a második medvére, de ezt már senki sem hallotta, mert időközben a második medve is nekivágott az oszlopnak.

– Hölgyeim és uraim, a második, ismétlem, a második medve is helyet foglalt a Mézoszlop alatt! Három fekvőtámasszal indítja a versenyt! És már el is indult! Nagyon trükkös! Úgy mászik, mint egy kukac, a fenekét szépen kitolja, a felsőtestével előreugrik, csodála... Ó, jaj, ezt talán mégsem kellett volna! Pedig már majdnem megelőzte az első medvét.

A második medve elvétette az ugrást és leesett a Mézoszlopról, a makákó pedig visszanyerte jókedvét, és már nem is volt olyan biztos abban, hogy az első medve olyan béna és buta lenne. Sőt! A repülőmókus meg, aki előzetesen egy egész almát feltett a második medvére, azt mondta, hogy így görbüljön meg a farkincája, ha még egyszer medvékre fogad, majd idegesen távozott.

A harmadik medve, látva a második csúfos esését, szégyenszemre kiszállt a versenyből, és lehajtott fejjel hazakullogott. A lajhár szomorúan bámult fogadott medvéje után, aztán nagyot sóhajtván ő is elindult hazafelé. A verseny már rég véget ért, amikor még mindig csak az India-háznál járt, ami pontosan nyolclépésnyire volt a Mézoszloptól.

De még hátravolt a negyedik medve, akire a lajháron és a makákón kívül mindenki fogadott. Hangosan lelkesedtek hát, a gibbon és az orángután a negyedik medvéért, a makákó meg a negyedik medve ellen, és sajnos túlságosan is lelkesek voltak, mert például a makákó bééééénamedvézését a medve is meghallotta, aki a Mézoszloppal ellentétben az akácfára kiválóan fel tudott mászni, úgyhogy a fogadóirodát sürgősen és azon nyomban fel kellett számolni. Ez úgy történt, hogy a makákó és az orángután felkapták a banánokat, a gibbon meg az almákat, és futottak lélekzszakadva a makákó és a gibbon fészkéhez.

A makákó persze követelte, hogy az övé legyen az összes banán és alma, mivel hivatalosan az ő medvéje jutott fel a legmagasabbra a fán, mert a többiek is láthatták, hogy a negyedik medve mászás közben visszafordult.

– Mert meghallotta, amikor azt ordítottad, hogy béééna, buta medve. Teljesen szabálytalan voltál, ki vagy zárva a fogadásból! – kiabált vissza az orángután és a gibbon magából kikelve. Úgy összevesztetek, hogy egyikük sem vette észre, ahogy a nyeremények egymás után eltűnnek a szomszédos ágon üldögélő borneói nagyorrú majom szájában.

2. fejezet Malvin

Az amúgy sem a türelméről híres orángután megunt a veszekedést, és a gibbon és a makákó fölé tornyosult, úgy, mint egy hatalmas orángután, és kerek perec kijelentette, hogy mivel ő a legerősebb, ő fogja megenni az egész nyereményt. Ezzel vége is lett a vitának, mert tényleg ő volt a legerősebb. És ezzel vége lett volna a nyereménynek is, mégpedig az orángután hasában, csakhogy ekkor kiderült, hogy a nyereménynek már régen vége lett, de nem az orángután hasában, hanem a borneói nagyorrú majomében, ami érthető módon egyáltalán nem tetszett az orángutának. És a makákónak sem.

– Hé, te ott! – üvöltött a nagyorrúra az ideges orángután. – Azonnal add vissza a banánjaimat!

– Meg az almákat is! – tette hozzá szintén üvöltve a makákó, mert titokban arra gondolt, hogy az orángután majd mégiscsak megelégszik a banánokkal.

– Úgy értitek, böfögje fel? – érdeklődött gunyoros hangon a gibbon, aki már jó öt perce beletörődött abba, hogy nem ő fogja megenni a gyümölcsöket.

Mindenesetre kijelentése egy kissé lehűtötte a másik két majmot is, mert igazából erre a lehetőségre pillanatnyi felhördülésükben nem is gondoltak, és így jobban belegondolva természetesen egyikük sem szeretett volna olyan gyümölcsöket fogyasztani, amiket valaki már egyszer megévelt előttük.

– Akkor most mi legyen? – nézett kétségbeesetten a makákó az orángutánra, majd rövid szünet után reménykedve oldalba bökte. – Te olyan erős vagy, esetleg rávehetnéd, hogy hozzon helyettük másikat.

A borneói nagyorrú majom egészen idáig egy szót sem szólt. Csak ült ott mozdulatlanul az ágon, három felől körbevéve két mérges és egy nem mérges majommal, és szomorúan lógatta nagy orrát.

– Mondhatnám, hogy elnézést, de most már mindegy – vont vállat csendesen –, úgyhogy nem mondom. Minden mindegy. Nekem már minden mindegy. Elment. Itt hagyott örökre, egyedül maradtam...

A két mérges majom teljesen megfélekedett a mérgéről, nem is beszélve a nem mérges majomról, és mindhárman vigasztalón körbevették a lógó orrú nagyorrú borneóit.

– A barátodról van szó? – kérdezte a makákó a nagyorrú hátát simogatva. – Segítünk megkeresni, talán csak eltévedt!

– Nem, nem tévedt el – rázta a fejét a sírás szélén álló nagyorrú.

– Akkor csak elutazott egy időre? – nézett rá biztatóan a gibbon.

– Nem, nem utazott el – most már bömbölt.

– Lehet, hogy nem is érdemes miatta bögni, ha csak úgy itt hagyott téged – mondta a többiekre kacsintva a makákó, és biztatóan rámosolygott a bömbölő majomra.

– De, érdemes – hüppögte az vigasztalhatatlanul. – Mert ééén voltam, miattam van minden.

– Mi voltál? Mi van miattad?

– Az, hogy ráültem.

– Hogy mit csináltál? – hüledezett a makákó, és magából kikelve ordított a nagyorrú majomra. – Hogy ülhetnél rá a barátodra, te majom? Normális vagy?

A gibbon erőteljesen oldalba bökte barátját, amitől egy kicsit észhez tért, és megpróbált finomítani a mondandóján.

– Akarom mondani, mi történt?!

– Ez történt – zokogta a nagyorrú majom, és kinyújtotta jobb tenyerét, amiben a szó szoros értelmében egy apró szőrcsomó lapult.

A majom szóhoz sem jutott a döbbenettől, és rettenetesen rosszul érezte magát, amiért az előbb még kiabált ezzel a szerencsétlen nagyorrúval. Büntudattól terhesen bámulta a szegény szőrcsomót, és próbálta kitalálni, vajon milyen állat lehetett a megboldogult. De akárhogy is bámulta, sehogya sem tudta kivenni az alakját, és annyira furdalta a kíváncsiság, hogy végül nem bírta tovább, és félszegen rákérdezett.

– Malvinnak hívtam – nyögte ki elhaló hangon a nagyorrú. – A kedvenc szóralvókám volt. Még a mamám készítette nekem a születésnapomra.

Mindhárom majom leesett állal bámult a Malvin nevű lapos szőrcsomóra és megint vissza a nagyorrúra, és csakis a gibbon lélekjelenlétén múlott, hogy ott helyben nem röhögtek el magukat.

A gibbon ugyanis, mielőtt bárki is kinyithatta volna a száját, nagy komolyan odahajolt a nagyorrú majom tenyerében lapuló szőrcsomóhoz, és meghallgatta Malvin szívverését.

– A kilapuláson kívül nem lett semmi baja – nyugtatta meg még mindig teljes komolysággal a nagyorrút, aki bűnbánóan bámult a gibbonra.

– De azonnali műtétre van szüksége. Szerencsédre orvos vagyok. Ezek itt – mutatott a két másik majomra – az asszisztenseim: Makákó Altatóorvos és Orángután Nővér.

– Altatás – kapta el a cselekmények fonalát Makákó Altatóorvos, és egy képzeletbeli injekciós tűt szúrt a szőrcomóba.

– Tömést! – rikkantotta Gibbon Doktor.

Orángután Nővér kitépett a bundájából egy kis csomónyit, és Malvin perceken belül kigömbölyödött Gibbon Doktor kezei közt.

– Meg is vagyunk! – mondta a boldogan szipogó nagyorrúnak. – Három banán és hat alma lesz.

– Frissen szedve, nem emésztve! – kiáltotta egyszerre a makákó meg az orángután, és óriási szerencsájük volt, hogy a nagyorrú olyan gyorsan hazaszaladt a kifutójába a fizetségért, mert ekkorra már Gibbon Doktor sem bírta tovább, és mindhárom majomból egyszerre és feltartóztathatatlanul kitört a röhögés.